

walwisa silma ja melega kõik sedda tähhele pannema, mis Jummal teeb, siis pead sinna ka wähhemaist asjust ärratundma, et Jummal on suur! — Misuggused wähhemad asjad aitawad wagga ja mõistliko innimest Jummalat kita. Püa sinnagi neist, mis sulle nüüd antakse luggeda, sedda kasso sada.

I.

Kuendamal künndla ku päwal tuhhat seitse sadda kahhekümne esimesel aastal sündis Saksamaal, Lübecki linnas, üks poeglaps, kellele sai nimmi pandud Kristiaan Hindrek, lianimmega Heineke, ja se ellas nelli aastat ja nelli kuud ja kümme päwa wannaks. Mitto last kül teame warra ärrasurnud, kui Jummal tedda ärrakorjamud, agga siin on isse asja tähhele panna, mis Issand selle lapsese teinud. Gest et kül sesamma Kristiaan kauaks ei ellanud, ommeti ilmus kennaste, kuida Jum-

mal temmale suurt melemõistust ja arro olli annud. Mittoigi panneks sedda tühjakas walleks, kui polleks ustawad tunnistajod sedda tõeks kinnitamas.

Olli Kristiaan kümnet kuud kaimas, siis hakkas temma jo räkima, ja essimene luggu olli se, et ühhe malitud kuisokese pärrast selletust pärris. Kui wannemad luggu ärrafelletasid, siis tundsid nemmad ärra, kuida temma üksi silmi watas räkijate huuledede peale, et saaks arro, kuida nemmad neid ligutasid. Mis temmale ette rägiti, sedda räkis temma kohhe sõnaa harwal teiste järrele, et kül sure waewaga. Agga kui pois olli hakkanud sõnno üllesräkima, siis olli temmal ka, otsego ühhe hobiga omma keel selge. Muido lapsed räkiwad kaua polikult, ja et nemmad ei sa pitkemaid sõnno kohhe üllesse woetud, siis jätawad muist hopis mahha. Meie Kristiaanil olli kõik wäega ruttuste eddasi minemas. Kui temma aastaseks sai, siis